

jonkheertje van Lorwinckel en de gezellige, gezette vroolijke en van hitte dampenden baron van Amade, die zijn hoogen hoed nog in de hand houdt en zich met den zakdoek over den kalen schedel veegt. —

Als allen zijn opgeborgen in hunne koetsen, dan rolt de koster den looper op, de kerkdeuren worden gesloten, en voor eenige oogenblikken is het eenige geluid dat opratelt tegen de holle wanden der Loftingsche straten, het felle geklik van paardenhoeven en het geproest van paardensnuiten en het geratel van wagenwielen. De stoet van belangstellende burgers loopt mee langs de randen van de huizen, ze klotsen zijstraatjes in, en dan voor den weelderigen gevel van het huis aan de Oude Haven, daar maken zij allen weder een kring, om het tweede bedrijf zich te zien afspelen van deze voor Loftinge ongemeene gebeurtenis. —

Binnen omvangt de bruiloftsstoet de koelte van het huis. Een gemurmel van beschaafde stemmen klinkt gedempt tusschen de besloten, door schilderingen en gobelins omwande ruimte. — Bijna geruischloos schuifelen de voeten en buigen en schuiven de figuren langs elkander heen. Maar deze ontvangst-cotillon duurt, gelijk passend is, niet lang. Terwijl men nog niet geheel genoeg heeft van de eerste begroetingen, rinkelt een zachte welluidende bel, bescheiden cymbaalklank in de gangperspektieven, en na dat een oogenblik niet te hebben opgemerkt noodigt de gastheer — een achteloos element is het in het algemeen gesprek — zijn bezoekers ten disch.

Het wordt dan een klein verwaaid optochtje van dames en heeren onder gebeeldhouwde overwelingen, een even opklinken van stemmen, zooals de gonzende stemmen van figuranten, die langs een venster trekken op een tooneel, — om even af te leiden de tragedie.

In luister fonkelt de disch. Millioenen kleine zonnetintelingen trillen in het doorschijnend kelkenwoud, veelvoudig geflonker van edelsteen lijkt al het fijn kristal en er tusschen het teergeaard porcelein, en het doffe edel neerliggende zilver van het metaalgerei en er om heen de teere vingers der chrysanthen, waarvan de donkere geur in de geur der eiken beschotten vervloeit. Over het sneeuw wit damast liggen duizende kleine lichtmeren gespreid als zonnevlekken in een zomerbosch, en heel de kamer beeft in de nerveuzen schijn van tusschen duisternis gevangen licht.

Lakeien staan roerloos langs den wand als de bedienaren van een gewijde ceremonie, en onderwijl is er een behagelijk en wellevend uitgezoek der plaatsen, aandachtige met deftige gezichten gepleegde verrichting. —

....De gasten zijn alle gezeten in de hooge geblazoeneerde gestoelten rondom het banket. Het praten gaat aarzelend en traag. De lakeien wachten. De oude hangklok tikt als in een hoes. Dan noodigt de gastheer tot stilte voor het gebed. Een licht geritsel van kleeren als het gelijktijdig omslaan